

sag, vi have anmodet Regjeringen om at fremme Arbejdet i mindre Dele, uden at contrahere med Een om hele Bygningen paa eengang. Mindretallet formener altsaa, at Beløbet er rundeligg anfat, men dette er feet, for at Regjeringen kan gennemføre Banen, uden at der fra den Side skulde lægges nogen Hindring i veien. Det er ikke Mindretallets Mening, som det synes at være Fleertallets, ikke at fremme Anlægget, men Mindretallet har ønsket at fremme det, og derfor har det været nødt til at tage Sagen paa den Maade, som feet er. — Hvad Vorkforpagtningen angaaer, saa kan man jo sige, at der er Meget, der taler for, at Staten selv tog den Fordeel, som Forpagteren har; men det har jo i Virkeligheden viist sig, saavel med Jernbaner som med Fabriker og andre industrielle Foretagender, at den private Mand er langt bedre skiftet til at drive dem end Regjeringen. Den Private kan gjøre sig Besparelser og Fordele, som Regjeringen sjelden formaaer at gjøre sig, og jeg troer derfor, at naar Staten faaer sit Udbytte, vil den ikke være brøstholden ved, at Forpagteren har en Fordeel. Med Hensyn til Forpagtningen have vi iøvrigt tildeels stemt med Fleertallet; Mindretallets Mening har været, at Forpagteren af Banen skulde være een Mand og ikke forskjellige Personer, og at ethvert Banestykke, efterhaanden som det bliver fuldendt, overgives til den Forpagter, med hvem man contraherede om Forpagtningen af hele Banen. Hvad angaaer det Tidsrum af 25 Aar, som vi have foreslaaet, da er det jo fremhævet, at Forholdene her i Landet ere saa mange Omvæltninger underkastede, at man ikke veed, hvad der kan stee i en Menneftalder. Om 25 Aar er det jo muligt, at ingen af de Mænd, som nu sidde her i Salen, er tilstede, det er muligt at Contrahenten er død, en ny Generation er i det Hele traadt op paa Skuepladsen. Man faaer da at bestille med en ny Contrahent, og vi have ikke ønsket at binde Hænderne paa denne fremtidige Slægt, hverken paa den ene eller anden Side, og derfor have vi troet ikke at burde fastholde et længere Tidspunkt, ved hvilket man jo heller ikke vinder nogen Fordeel; thi kan Forpagtningen ikke betale sig for Contrahenten, vil han, som allerede udtalt, nok vide at komme bort fra den. Han vil

lade Materiellet i Stikken, efterat det er slidt op. Det kan ikke nytte ved Contracten alene at see paa Fordelen paa sin egen Side og søge at vinde endnu større Fordele, uden at tage den anden Side i Betragtning. Man maa see hen til Fordelen paa begge Sider; thi er ved Contracten ethvert Hensyn til Medcontrahentens Fordeel ubeluffet, vil det ikke være fornøstigt at gaee ind paa den. Af disse Grunde er det, vi have foreslaaet en Forpagtningstid af kun 25 Aar. Med Hensyn til Opsigelsestiden kan det vel være, at 1 Aar er for kort; men vi have ikke troet at burde gaee videre, end Regjeringens Forslag tilsigtede. Med Hensyn til Materiellet har man troet, at det var en god Erstatning, naar Entreprenøren fik samme betalt efter Taxation, uden Tillæg af de 5 Procent, som Fleertallet foreslaaer; thi i Regelen vil Taxationssummen svare til Materiellets Værdi, og et gammelt forslidt Materiel vil man vanskelig, uden store Omkostninger, kunne anbringe paa en anden Bane. Jeg troer saaledes, det vil være fordeelagtig nok for Forpagteren at stille disse Betingelser, og at vi ikke bør gjøre yderligere Offre. — At Obligationerne skulle kunne udstedes i Sterling, er for at gaabne Verdensmarkedet for dem og for ikke at trykke Statspapirerne her paa Markedet, naar der udstedes en større Mængde Obligationer, der alene kunne affattes her, samt fordi det vil være lettere for Regjeringen paa en fremmed Plads at omsætte dem. At Regjeringen skal forelægge en aarlig Oversigt, har man antaget maatte slutte sig til den Bestemmelse, at Arbejderne skulle fremmes saaledes, som det stemmer overeens med Finantsernes Lavy, idet vi have meent, at naar Rigsdagen fik en saadan aarlig Oversigt af Regjeringen, var der derved givet den en Medvirkning, saa at den, naar den skulde finde det betænkeligt at gaee videre, kunde tilkjendegive Regjeringen dette. Saavidt jeg har forstaaet den ærede Minister, kunde der heller ikke fra Regjeringens Side være Noget til Hinder derfor.

Hvad angaaer den Amortisation, som er foreslaaet i Lovudkastet, at nemlig Entreprenøren skal afgive en vis Sum, som med Rente og Rentens Rente vilde voxe op til Banens